

Túra a télben!
2010.02.13.

Szombat reggel negyed kilencre volt megbeszélve az indulás Mátraházáról. Lilla már előző este jelezte, hogy késni fog, így gondoltam, addig elűtjük az időt. Kényelmesen megreggelizünk, és volt, akinek pecsétje hiányzott egy másik jelvénytulajdonos túramozgalmához, így ők elindultak beszerezni azt.

Kilenc óra körül nekivágtunk hát a nagy túrának. Mátraházáról a Déli sípályán vettük célba Kékest. Nagyon merész ötlet volt rögtön egy ilyen „kis emelkedővel” indítani a reggelt. 2,5 km és 300 m szint. Az elején még nagy lendülettel vágtáztunk felfelé, de sajna a végére eléggé elszállt az erőnk. Közben néztük a síelőket. Nagyon nagy hó volt, és már itt látszott, hogy nem lesz piskóta ez az út. Mire felértünk, patakokban folyt rólam a víz, éreztem, hogy a vérnyomásom az egekben van. Nem hiába, rég voltam túrázni! Lassan haladtunk, így megbeszéltük, hogy a pecséttel (mivel ugyanis csak Dórinak és nekem kell) most nem töltjük az időt.

A gerincen indultunk tovább a kék jelzésen. Azt hiszem, hogy mindenkinek ez volt a legemlékezetesebb rész. Iszonyatos szél kerekedett, és hol havat, hol fagyott zúzmarát vágott az arcunkba. Mindeközben Gyuri ment elől, és utat tört, mivel sehol nem látszódott egy lábnyom sem a néhol méteres hóban. Kicsit úgy éreztem magam, mint a Delta (tudományos híradó) elején, mikor az emberek mennek a nagy hóba mindenféle ruhába bebugyolálva, és szánkót húznak maguk mögött. Miközben ezzel a vízióval küzdöttem az Erzsébet keresztnél már látszott, hogy nem tudjuk tartani az időt, így válságterveket kezdtünk kovácsolni. Hol lehetne rövidíteni, vagy egyéb lehetőségek, mert délután 4-re szinte biztos, hogy nem érünk Sirokra, ahonnan ekkor indul az utolsó busz vissza Gyöngyösre.

A Markazi kapunál bevállaltuk még a Hármashatár erdészházat. Gondoltuk, hogy addigra kiderül, merre tovább. Ebédre oda is értünk, és rövid eszmecsere, lélegzetvétel, pihenő után Markaz felé vettük az irányt egy jelöletlen úton. Nekivágtunk hát az ismeretlennek. Útközben találkoztunk felfelé igyekvő turistákkal. Kékesre mentek. Szorítottam nekik! Érdekes volt, ahogy haladtunk lefelé, egyre jobban olvadt a hó. És egyre nagyobb sár köszöntött ránk. Nagyon sok vaddisznótúrást láttunk, de vadállattal nem találkoztunk. Elértük a Mária képes fát, és onnan pedig szinte csak sárban gyalogoltunk, az úton pedig patakokban folyt a víz.

Két óra körül elértük Markazt, és a kocsmát. Néhányan nekiültek forralt borozni. Dóri, Lilla, és én busszal indultunk Egerbe, mert hivatalosak voltunk egy buliba. (Azt mondanom sem kell, hogy mindezt a túrát felpakolva teljesítettük, ami azt jelentette, hogy egy-egy 40l hátizsák védett minket a szél ellen) Szóval, számunkra ez a nap hajnal fél 4-kor ért véget. Kellemes fáradtsággal ébredtünk, és már akkor tudtam, hogy hatalmas izomlázam lesz. Ami nem váratott sokáig magára! Hétfőn a munkahelyi lépcsőzés elég sziszegősre sikeredett!

Mikor leértünk Markazra azt gondoltam, hogy mindenki ki lesz akadva, és közli, hogy ilyen túrára soha többet nem jön. De abszolút pozitív visszajelzéseket kaptam, aminek nagyon örültem. Külön kiemelték a Kékesen elcsípett túrakörülményeket!

Köszönöm a részvételt!
Gedei Katalin
Porszem Közösségi Műhely